

Dynga i fin miljö

Dyng-Johan av Mikael Reuterberg fritt efter Molières Don Juan.

Regi: Micke Lidén.

Sångtexter: Daniel Epstein.

Musiker: Maria Kvist, Anders Grop, Patrick Robertson.

Scenografi: Frida Krišlau.

Kostym: Åsa Kalzén.

Medverkande: Mikael Reuterberg, Marika Bergström, Anna Rydgren, Karolina Rahm, Dan Rasker, Inga Ålénius.

Dyng-Johan (Michael Reuterberg) omgiven av beundrare.

FOTO: LUCIA KANGUR

TEATER På en fin liten scen hos Lasse i Parken spelas för andra året i rad sommarteatrar. Här finns mat, dryck, levande orkester och hög mysfaktor. Till och med ett gediget regnskydd för våta kvällar. Men själva stycket man dukar upp är en mager söppa. Dyng-Johan, som det kallas, är ett slags uppdaterad och tillspexad version av Molières Don Juan.

Men både erövaren och upphovsmannen må vända sig i sin grav. För den här iscensättningen saknar dessvärre både bra material och självdistans. Texten, sångkvaliteterna och timingen är några av de brister som gör resultatet lidande. Och för att handla om en sexmaskin, med framgång hos både kvinnor och män, framställs Dyng-Johan som förvånans-

värt jönsig och tam. Att någon skulle falla för den bebigratade docka som Mikael Reuterberg gör honom till är inte troligt. I alla fall inte tjejerna i det här skådespelet. De kvinnliga motspelerskorna gör nämligen i huvudsak trovärdiga människor.

Likt vargen i rödluvan kastar sig Dyng-Johan

över sina offer. När han sugit musten ur dem spottar han ur sig resterna och snortar i sig kokain. Upprepningen hör till, liksom i sagan. Men när

det ska rullas med höfterna för hundrade gången eller slickas om munnen för tusende gången skruvar krogpubliken på sig. Finns här verkligen ingen variation på ragging?

Ursprungspjäsen om Don Juan skulle säkert kunna fungera i krogmiljö. Bar- och sängkammarmiljön man tagit fasta på likaså. Men den här uppsättningen är inte bra. Lättjan och erotiken går det väl an att flamsa bort, men när de tunga, svarta stråken faller som sten bland sidenlakan och sångnummer blir

stämningen närmast obehaglig.

Föreställningens behållning ligger helt i två kvinnopor-trätt. Karolina Rahm som Charlotte är en begåvad komedienne med härliga femettor. I hennes utspel duggar det tätt av skoningslösa sanningar och ironiserande överdrifter. Även Anna Rydgrens Elvie förmedlar förälskelsens förtjusning och osäkerhet med en trovärdighet som komedin behöver. Övrigt frestas man att kalla dynga.

LINDA ROMANUS